

S díky jsem přijala nabídku Fifijový, která je tak hodná, že se s námi podělí o svoje zkušenosti s touthle hnusobou, která málem stála život jejího pruhatého Troldíka. Text přenáším tak, jak ho sepsala:

Předem upozorňuji, že půjde o delší text, popisný a vyprávěcí. Díl druhý bych pojala už jako více odborný, s tipy a radami a ověřenými zdroji, pokud o pokračování stojíte.

Takže kdo má čas a náladu, uvařte si kávu, čaj (ideálně černej) či si nalijte něco do sklínky a hurá do toho. Nebojte, příběh má happy end.

Psy vlastním už hodně let, vlastně několik dekád. Za tu dobu jsem se u svých čtyřnohých parťáků setkala s mnoha drobnými zdravotními problémy, většími úrazy i těžkými nemocemi. Od prasklých kolenních vazů, utrženého menisku, otohematomu, přes uzavřenou pyometru, nádory mléčné žlázy až po lymfom, nádor nebo krvácení do mozku a osteosarkom. Výčet zní děsivě, ale psice a pejskové se „rozbili“ až ke stáří, všichni přes 10 let věku. Vlastně ne, současná rotvička Růžice si pořídila cysty na vaječnicích, split estrus a zánět dělohy už na 20 měsících - ale je zoperovaná a v pořádku.

Nyní mám za sebou další zkušenost, bez které bych se ale radši obešla. Akutní zánět slinivky u pruhatého vořecha. Troldík oslavil 1. 4. 2021 své šesté narozeniny v plné síle, kromě těžké dysplazie zadních nohou a nutného častého vyprazdňování análních žláz vlastně zdravé zvíře. Pravda, coby prcek

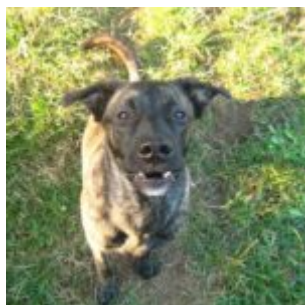
AKUTNÍ PANKREATITIDA neboli akutní zánět slinivky u psa - 1 díl

měl jakousi gastritidu a to samé se opakovalo vloni na jaře, příčina se nenašla. Vše napravily jen prášky na trávení a vařená dieta na pár dní. Jiná situace nastala letos v sobotu 10. dubna.

Začalo to nevinně. Ráno kolem 9 vyletěl Trolda ven na zahradu se napást. U něj normální věc, jarní tráva mu moc chutná, nehltá ji, vysloveně si na ní šmakuje. Pak jsem slyšela, že za domem zvrací - to se také občas stane. Šla jsem se podívat a ano, spasená tráva venku z žaludku, normálka, jen si vyčistil bachor. Je to sice estét, ale hrabe krátery a požívá myši, někdy mu nesednou. Za další asi dvě hodiny zvracel znovu a znovu, jen pěnu, to už jsem zpozorněla. Přidala se bolestivost břicha, kdy pochodoval a pomlaskával, nevěděl, jak se usadit či položit. Změřila jsem mu teplotu, ta byla krásných 38 stupňů a v břiše mu neškrundalo, jak tomu bylo u dřívějších gastritid. Jenže. Jenže svého psa znáte a víte, když něco není v pořádku. Bylo vidět, že břicho ho bolí víc a víc, tak jsem kolem poledne zavolala na vet pohotovost. Shodou okolností to je klinika, kam chodíme i na běžné očkování, všechny psy mi tam operovali, zkrátka je to „naše“ klinika. Popsala jsem problém a popravdě jsem si myslela, že jde o nějaký akutní gastro problém, který napraví injekce na bolest a proti zvracení.

Paní doktorka pravila, že pokud pes nekolabuje, ať se stavím ve tři. Že mají teď pacienta a stejně bych tam musela čekat. Fajn, počítají s námi. Troidík se ale začal tvářit hůř, zjevně ho břicho začalo bolet fest. Inu což, počkáme radši u veteriny na parkovišti, třeba na nás vyjde řada dřív. Takže jsme po 13. hodině vyrazili. Po příjezdu jsem Troldu vyvenčila a ani se nesnažila zvonit na zavřenou bránu. Pozorovali jsme šrumec na střeše kliniky - za provozu ji začali komplet měnit. Pan doktor Finsterle, majitel kliniky, na stavební práce samozřejmě dohlížel a všiml si nás. Jak jsem říkala, oni jsou „naši“ a my „jejich“, tak se přišel optat, co se děje, že tam straším při pohotovosti. Vysvětlila jsem problém, pravil, že jde o nás říct na příjem a že Trolda vypadá docela v pohodě. Jo, vypadal. Do chvíle, kdy jsem ho zavřela do auta a šla se nahlásit na recepci. Po návratu za pár minut mě v autě čekalo nadělení. Krvavé zvratky! Pan doktor stál opodál, a když jsem v úleku vyhrkla: „Ty vole, on blije krev!“, obhlédl si to a hned si nás vzal sám do ordinace.

No a pak šlo všechno hrozně rychle. Vyholit nožku, odběr krve, změřit teplotu, kontrola sliznic - mírně anemické, předal nás paní doktorce. Čekání na rozbor krve, mezitím v ordinaci další Troldovo zvracení krve, hrůza. Paní doktorka s výsledky krve a jednoznačný závěr: akutní zánět slinivky a horší jaterní testy. Krátký výslech, zda nemohl sežrat jed na potkany, zda nežral něco nenormálního, neměl něčím tučným přilepšený žrádlo. Vysvětluji, že je od štěněte na přirozené, syrové stravě a včera měl to samé co Růžice, tedy kuřecí osvědčenou mletinu se zeleninovou přílohou a keřem. Feně nic není. Jak říká doktor House: „Všichni lžou.“ Aspoň tak jsem si v tu chvíli připadala.

Dalším krokem bylo sono, tam se paní doktorka zapotila s holením Troldova břicha. Vořech má unikátní srst a strojek to nebral. Pak jsem se zapotila já, když mi ukazovala, jak mu vůbec nepracují střeva a žaludek (proto mu nic už dopoledne v břicho neškrundalo), jak má cosi naprosto typického pro akutní slinivku tam někde atd. Já už moc nevnímala. Zpátky do

ordinace a aplikace kanyly do přední pruhaté nožky. Sepsání hospitalizačního protokolu, v jehož průběhu se Trolda posral. To nejde říct, napsat jinak. Jsem viděla nejdřív kapky krve na podlaze a myslela jsem, že to je od kanyly. Najednou to bylo, jak když otočíte kohoutek u hadice, ze zadku mu doslova stříkal proud čehosi krvavého, neuvěřitelně smrdutého. Takhle ani nejhorší průjem nikdy nesmrđěl, ani vymáčkuté análky, nevím, k čemu ten nezdravý puch připodobnit. Moc jsem sestřičce a paní doktorce nepomohla, neb jsem se pokusila Troldu vytáhnout z ordinace s představou, že to vydrží a vypustí venku. Ne, byli jsme zahrání zpět a musely pak kromě šuplíků a podlahy vytírat i prostor chodby před ordinací. Pardon.

Odchod na hospitalizaci, místnost, kde jsou boxy pro psy různých velikostí. Troldík už měl vše připraveno, počkala jsem s ním, až mu zavedou první infuzi a jela domů. S vodítkem, obojek mu na krku zůstal. Huf, uf, kdo tohle někdy prožil, ví, že vracet se s obojkem i vodítkem není dobrý, ale velký špatný. I tak to bylo hodně těžký, nechat ho tam s naším rituálním „papapa, hned jsem zpátky“. Moc nevnímá, ukrutná bolest, nevěděl, co se to děje.

Další tři dny byly náročné. Pro všechny na psychiku. Růžice nechápala, kam Trolda zmizel. Povadla a ani vycházky a další aktivity ji moc nebavily. Hledala ho. Já se klepala, aby to zvládnul. Automaticky nandávala žrádlo do dvou misek, brala dva pamlsky, krájela jablíčko pro dva... Na veterině jsme byli domluveni, že mi budou volat oni. Kdyby se něco dělo, zavolají kdykoliv a nebyla by to dobrá zpráva. Jinak podají info dopoledne. V tu sobotu jsem si přála, ať nevolají. Nevolali. V neděli telefonát, že infuze a léčba začíná zabírat, krevní testy vypadají lépe. V pondělí ráno telefonát, že to tam Troldík nedává. Nikoliv kvůli léčbě, ale psychicky. Nechce žrát, dokonce mu vařili kuřecí libové, nekomunikuje s personálem (vyměnila se pohotovostní směna), začíná být i agresivní (on, který se konfliktům vyhýbá), protože je ve stresu a stres přerůstá na úkor léčby.

Nebylo o čem přemýšlet. Odvezla bych si ho hned, ale prý až večer po podání infuzi a léků. I tak to prý bude na hraně, byl to těžký případ a chtělo by to ještě den pod dohledem. Podotýkám, že na té „mé“ klinice není cílem držet zvíře na hospitalizaci co nejdéle kvůli penězům, naopak jsou rádi, když se jim box uvolní co nejdříve. No, takže v pondělí před osmou večer jsem si pro chlapítko pruhatý přijela. Jeho pískání nešlo přeslechnout už v čekárně. Pohovor s dalším panem doktorem, nafasování tuny léků (něco 3x denně, něco 2x denně, něco jednou, něco před jídlem, něco po - seznam jak blázen). Hlavní cíl = ať něco

začne žrát! Tedy něco, striktně dietní Royal Canin Gastrointestinal Low Fat granule nebo konzervu, případně ždibek vařeného kuřecího prsa na kaši. Prso jsem už pro něj měla připravené, vařené. Ach, konečně jsem u Troldy, to moje „papapa“ se nějak prodloužilo.

Vidím Pruhy, ale vypadají jak jiný pes, málem jsem ho nepoznala. Oteklý, nevyspalý, přetažený, vynervovaný na maximum. Čmouchne mi k ruce a mírně mrskne ocasem, ani nevím, zda mě identifikoval. Jdeme do auta, po cestě se vyčůrá, ale jinak vypadá prostě zuboženě. To prosím neberte vůbec jako něco proti péči na klinice! Naopak, dělali první poslední! Problémem Troldy je jeho psychika, už při příjmu v sobotu se mě sestřička i doktorka ptaly, jaký je a jak s ním jednat. „Vše po dobrém, netlačit na něj, mohl by se v případě nátlaku ohnat.“

Jeho psychika, ač vypadá jako kusanec psa (28 kg), je jemná jak pavoučí síť. Je to labil, o jeho bubákách z horkovzdušných balónů, které generalizoval i na vítr jsem už psala, stejně tak mu stačila jedna nepříjemná zkušenost, když vedle něj spadla poklička na dlaždičky. Lekl se a od té doby nemá rád ani rachtání při mytí nádobí, zvuk vařících se brambor v hrnci. Když to tak sepisuji, musím se usmívat, jaký to je pako. ☐ Ale přitom je to skvělý zvíře, který funguje venku na myšlenku, člověk vůbec nemusí zvýšit hlas nebo ho kárat. V něčem je ideální. No nic, prostě se mu na veterině událo všechno špatný dohromady. Velká bolest, výměna střechy na klinice (spousta rachotu), cinkání různých misek v hospitalizační místnosti, neustálé proudění různých lidí (sestřičky, doktoři), nemožnost úniku. Jiné zvíře by to zvládlo určitě psychicky lépe. Já každopádně nepochybuji, že Trolda měl tu nej péči, v úterý jsme jeli na kontrolu a vytáhnout kanylu a vrhnul se do náruče paní doktorce, která o něj o víkendu pečovala. To on příliš často nedělá.

Troldík bojem o život zdrchaný

No, první díl ukončím, nebo to nedočtete. Po pondělním příjezdu domů bylo Trolítko totálně mimo. Růženku jsem šoupla separé, protože blbě čučel i na ni. Chodil, pískal, nespál, nežral. Nedovedl se vypnout ze stresu. Vypla jsem rádio, bylo tu ticho. Pískal a nabídnuté žrádlo odmítal. Když to nejde po dobrém, půjde to po zlém. Vnutila jsem mu násilím do chřtánu pidivlákna vařeného kuřecího. Blížil se čas podání xy prášků. Pořád pískal, už mi tikalo oko. Blik, pozitivní motivace. „ŠTĚKEJ!“ Jasně daný povel, který má rád, zažehl přehlčený neuron a Trolda vydal zvuk jako „huuiiiipiiiiiiisk“ - TO JE PAŠÁK! A odměna ve formě granule. On ji sežral! A pak další a další a další věci a léky a tak to prostě je konec prvního dílu. Hepáč, neasi. □